Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1852-12-19)

Citation: Molbech, Christian: ”BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1852-12-19)”, i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusculanums Forlag, s. 36. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000011.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Kiøbenhavn, d. 19de Dec. 1852.

Min kiære Christian,

Siden din Moder i Dag endelig vil sende dig et Brev (skiøndt det ikke, efter hendes Mening, kan naae til Rom før Juul) kunde Du saameget snarere undvære dette. Men hun synes, at jeg dog endelig maa fylde hendes ellers altfor tynde Brevsending (jeg mener dette dog kun i physisk Betydning), og jeg selv gierne vil, at man skal tage Nytte af sine Postudgifter: saa vil jeg altsaa i al Skynding (for saa vidt jeg endnu kan tale om Hast i noget hvad jeg skal foretage mig) give dig disse Linier oven i Kiøbet. Jeg vil dog i dem springe over de sædvanlige Jule-Ønsker, siden de dog komme post festum. At ønske dig et »glædeligt Nytaar« i Rom, er vel ogsaa overflødigt; thi jeg forudseer at Du der har meer end nok af alleslags Glæder. — — Hvad jeg egentlig meente, er, at Du formodentlig i den omtalte Juletid vil have nok af de sociale Glæder baade blandt Landsmænd og Italienere, som Du jo sætter megen Priis paa. Jeg kan ikke sige noget derimod; jeg har selv, næsten i enhver Periode af mit Liv, søgt det selskabelige Liv og Menneskers Omgang ved s. 37Siden af Bøgernes. For et Menneske (jeg siger med Flid ikke blot for en Mand) med aandelig og handlende Kraft, kan den sociale Glæde og Omgang dog aldrig blive en Hovedsag, men kun Aandens Hvile og Sindets Forfriskning. Det kommer da egentlig kun an paa at eie eller tilegne sig et saadant Talent for denne Omgang, at den intet koster os, eller at vi med den fornødne Lethed, Friskhed og Uafhængighed kunne sætte os i en saadan Stemning, at den selskabelige Omgang virkelig bliver til en Aandshvile. Maaskee vil Du synes, at denne Lære klinger egoistisk, eller kun gaaer ud paa hvad vi selv i den Henseende kunne vinde; men betragtes den nøiere, vil man finde, at det omtalte Talent netop betinger en giensidig Meddelelse. For selv at oplives og opmuntres i Selskab, er det absolut nødvendigt, at vi ogsaa forstaae at oplive og underholde Andre. — Dertil har jeg i lang Tid været yderst lidt oplagt, og har dog i den sidste Tid maattet frequentere flere Middagsselskaber, end min Lyst og mit Humeur kunde bringe mig til, ja, endog selv nyelig havt og »afgiort« et saadant, ved hvilket jeg i det mindste ved vort, som Du veed, ikke glimrende Bord, og uden Champagne, kunde bringe det til, at din Moder kunde faae Plads imellem 2 Statsministre (Grev C. Moltke og General Hansen.) Du vil formodentlig mene, at den Plads maatte hun gierne beholde. Men din Moder forsikkrede mig, hun havde ikke længe havt en saa behagelig Bord-Conversation, eller fundet saamegen Opmærksomhed af Sidemænd ved et Bord. — —

Jeg kan nu dog, om ikke andet, fortælle dig videre angaaende bemeldte Middag i forrige Uge, at jeg i Fredags, i et glimrende Diner af 1ste Rang i det Mynsterske Huus, og virkelig ganske splendid, kiedede mig in superlativo — saameget mere, vil Du let forstaae, da jeg maatte lade i det mindste 4, om ikke 5 Retter, og det de egentlig udsøgte, gaae mig forbi. Du vil forundre dig meget over min Situation, naar Du hører at Prof. Hall var min Sidemand, og det endda efter mit eget Ønske. Men han fik Etatsraad Dahlstrøm paa den anden Side, og druknede saaledes i ministeriel og Rigsdags-Discurs, at jeg naturligviis blev »veiet og fundet for let«, til at dele samme. Paa den anden Side gik det ikke bedre — kun at her var mindre at tabe. Dr. Münter havde faaet den sindige, lidet talende Minister Etatsraad Simony til Venstre, og fandt saaledes den bedste Leilighed to pour out his inexhaustible stream. Jeg kiender virkelig knap nogen, hvis Tales Møllehiul til enhver Aarstid har saa rigelig en Vandstrøm.

s. 38Hvorfor jeg beretter dette, er egentlig for at tilføie, hvad jeg veed, ei vil være dig ukiært, at jeg Dagen tilforn, til min store Forundring og Overraskelse var bleven buden til Middag hos Professor og Magister Hammerich — hvor de ydre Vilkaar ikke udholdt nogen Sammenligning. Derimod befandt jeg mig fortrinlig vel ved Bordet, og som Følge deraf ogsaa bedre end ellers efter Bordet, hvorfra jeg maatte gaae lige op i Ordbogscommissionen. Jeg sad imellem Fru Jerichau og Fru Hammerich, som jeg havde tilbords, og fandt begge, der omtrent vare mig lige lidt bekiendte, hver paa sin Maade — den ene polsk—tydsk, den anden pure dansk, behagelige og elskværdige. Dertil kom, at Assessor Aagaard, som sad paa den anden Side af sin Datter, og som jeg først bemærkede, da han kom til Bords, befandtes ganske munter, talende og cordial, saaledes at vi endog kom til at mindes vore ældste Tider (endog før det egentlige personlige Bekiendtskab) og drak et Glas sammen til Ære for vort fælles Student-Jubilæum i Aar. (Jeg erindrer endnu fuldkommen klart den lille bitte Aagaard paa Riisbrighs Collegium). Fru Hammerich vil jeg (uden at have lovet det) med det første engang — dersom vi i Vinter faae bedre Veir — besøge; især da jeg maatte gaae, uden engang at tage Afsked. Ligesaa, efter Løvte, Fru Jerichau, som uden Tvivl er en ganske original Natur, med en ualmindelig qvindelig Genialitet af artistisk Art. Hun berømmede særdeles meget din egen »Dante«, hvilket var mig til Satisfaction og Fornøielse; men Virkningen heraf tabte endeel, da hun siden efter, ved Bordet ikke mindre roste Hauchs Drama, som Publicum vist nok har løbet efter i 3—4 Uger, men som jeg havde fuldkommen nok af med een Gang — uden at jeg endog, ved at have Digteren bag min Ryg, kunde indpodes enten poetisk Varme eller national Begeistring for en temmelig tør, charakteer-mager, men nu og da sentimental, og rigelig declamatorisk Tyge Brahe. Dog er han, især spillet af Wiehe, endnu taalelig; de øvrige Figurer (jeg vil undtage Madam Nielsen — hvis Rolle dog kun er lidet bedre, end de andres) forekom mig som rene dramatiske Statister.

Dit Drama synes virkelig at giøre Lykke. Endogsaa Overpræsident Lange har, efterat have selv læst det, forelæst det for sin Familie. Med Afsætningen gaaer det, saavidt jeg veed, ogsaa ret godt.

Gud bevare dig i det nye Aar og i alle de følgende, som ere dig bestemte i Skiebnens Bog.

Molbech, Christian, *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling,*

C. M.

s. 39Hils Brøchner venligst. Jeg haaber han opnaaer det ansøgte Smithske Stipendium.